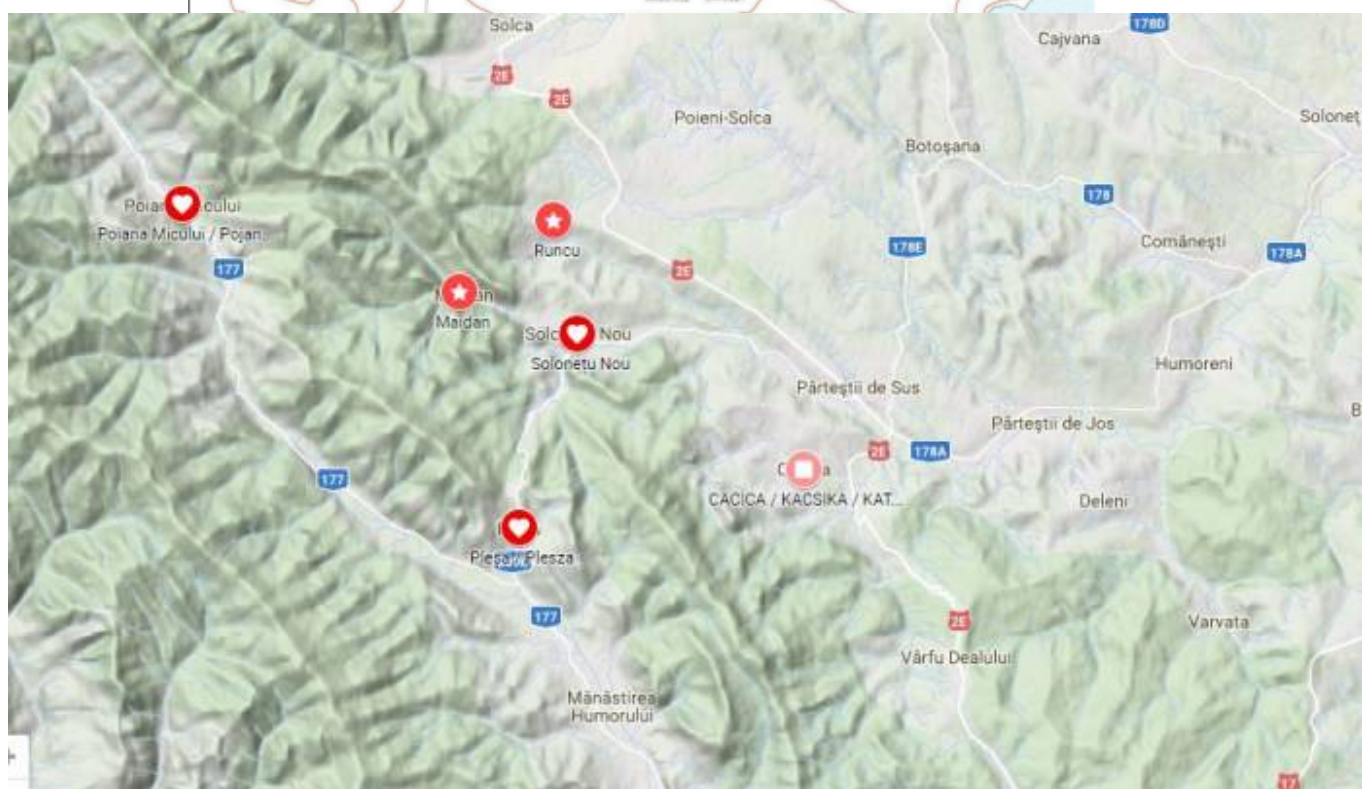

Cílem naší cesty bude jižní část Bukoviny, zejména okres Suceava. Vybrali jsme vesnice s převládajícím počtem polského obyvatelstva: Cacica, Maidan, Poiana Micului, Solonețu Nou a Plesza. Nejdůležitější pro nás bude navštívit vesnici Solonețu Nou (Nowy Soloniec), která je nejznámější polskou vesnicí v Rumunsku a vesnici Plesza, kde je 99,68 % obyvatel polské národnosti.

Výzkumný deník

První den

Do Rumunska přilétáme na letiště v Bukurešti 16. 8. 2017. Po příjezdu na letiště jsme si zakoupily

autobusovou jízdenku do Buzias, kde se nacházel náš hotel, kam přijíždíme v 18:30. Na recepci se ptáme pána, jestli neví nějaké informace o polské menšině v Rumunsku, ale bohužel neúspěšně. Vydáváme se tak do nedaleké restaurace Doi Kokosi, kde ochutnáváme Mămăligu, kukuřičnou polentu s fetou (rumunský národní pokrm).

Druhý den

17. 8. Vyrážíme brzy ráno do centra Bukurešti. Cesta metrem trvala asi 40 minut. Tento den jsme věnovaly především bukureštským památkám. Navštívily jsme budovu parlamentu, mnoho pravoslavných kostelů a univerzitu. Další naše zastávka byla polská ambasáda, kam jsme došly v 13:58. Zjistily jsme, že v 14:00 hodin končila návštěvní doba. Obávaly jsme se, že nás již nepřijmou, ale po zazvonění nás pustili dovnitř budovy. Bylo nám řečeno, že veškeré informace jsou dostupné na internetových stránkách, a tak nám žena vytiskla dvě stránky s informacemi. Chtěly jsme zjistit, kde se přesně polská menšina vyskytuje nejvíce a paní nám potvrdila, že v okrese Suceava. Vzaly jsme si ještě nějaké letáčky, na kterých byly většinou informace o organizacích pomáhající Polákům v Rumunsku.

Třetí den

18. 8. Vstáváme ve 4:00 hodiny. Předěšlý den jsme si objednali taxík na dnešní ráno, který nás v 5:00 odváží na vlakové nádraží Gara de North, cesta trvá asi 15 minut. Kupujeme si lístky na vlak a vydáváme se na sedmihodinovou cestu do Suceavy. Hned pár minut po nastoupení do vlaku si k nám přisedá připilý postarší muž jménem Robert. Robert mluví asi 7 jazyky, když se mezi sebou s Emily bavíme česky, rozumí nám. Většinou Robert skládá věty z několika jazyků, takže si musíme domýšlet zbytky vět, ale vždy nakonec pochopíme jeho myšlenku. Dozvídáme se, že pochází z Německa, ale nyní cestuje do Moldávie za svojí rodinou. Robert procestoval většinu evropských zemí a mezi ně patřila i Česká republika, kde bydlel 5 let. Dává nám se sebe kontakt, abychom se na něho mohly v případě potíží obrátit. Poté, co dopije svoji láhev whisky, usíná na 2 hodiny a my s úlevou také. Po probuzení ho informujeme, kde budeme v následujících 5 dnech pobývat a jeho reakce nás mírně rozladí. Říká, že oblast Gury Humorului není pěkná ani bezpečná. Naštěstí později zjišťujeme, že obavy z ubytování a místních obyvatel byly zbytečné.

Po příjezdu do Suceavy nás ještě čeká přibližně hodina a půl cesty do Gury Humorului, opět vlakem. Se zajištěním cesty se nám snaží pomoci náš nový přítel Robert a ptá se místních průvodčích na cestu. Do debaty se přidává i policie stojící opodál. Tím vzniká menší chaos, protože kolem nás stojí asi 10 lidí a jeden mluví přes druhého. Všichni jsou ale velmi milí a ochotní. Po nástupu do vlaku Gury Humorului se ujišťujeme u pána sedícího ve vedlejší kupé, že jsme nastoupily správně. Ten nám potvrzuje správnou cestu a přisedá si k nám. Muž je Ukrajinec, a tak mu většinu slov rozumíme. Vypráví nám o Rumunsku a je doslova nadšený, že jsme Češky. Ví mnoho informací i o České republice, a tak nám alespoň povídáním rychleji ubíhá cesta. Dozvídáme se, že jezdí tímto vlakem každý den na bohoslužbu do kostela v Guře Humorului, který jsme s ním také hned po příjezdu navštívily. Muž nás zde provedl a pak jsme se rozloučily, poděkovaly a taxíkem pokračovaly asi 3 km do penzionu Casa Rodica, který se nachází ve vedlejší vesnici **Manastiera Humorului**. Po příjezdu do penzionu nás zde velmi laskavá Rumunka provádí, ukazuje nám pokoje, kuchyň a nabízí domácí zeleninu ze zahrádky. Pomocí letáčků se nám snaží vysvětlit typy na výlety, které je možné v okolí podniknout. Díky překladaci v telefonu se s obtížemi pochopíme. Tento den ale i během celého pobytu nám bylo velmi líto, že si s ženou nedokážeme obvykle promluvit kvůli jazykové bariéře. Byla k nám vždy velmi srdečná a laskavá.

Čtvrtý den

19. 8. Po snídani jsme navštívily klášterní kostel Humor a Voronet. Poté jsme vyrazily dle našeho

plánu do první polské vesničky jménem **Plesza**. Byla slunečná sobota a asi 40 stupňů ve stínu. Městská hromadná doprava je v místní oblasti dost nevyzpytatelná a místní mikrobusey jezdí v nejspolehlivějších časových intervalech, a tak nám nezbyvalo nic jiného, než se vydat na cestu pěšky. Občas se snažíme stopovat automobily či koňské povozy pomocí ručně psané cedule, kterou jsme si vyrobily před cestou, ale bez úspěchu, za což jsme byly na druhou stranu rády. Měly jsme obrovský strach, komu se posadíme od auta. Po přibližně 5 kilometrech přicházíme ve 40 stupňovém horku pod kopec, kudy vedla prašná cesta do vesnice Plesza. Stoupáním do prudkého kopce se dostáváme do obydlené části vesnice, kde zpočátku není vidět člověka. O pár chalup dál vychází stařík ze svého obydlí a diví se, že sem zavítaly cizinky. Byl potěšen, že jsme z Česka a řekl nám o sobě pár vět. Pokračovaly jsme v cestě. Dále jsme navštívily místní katolický kostel a o pár metrů dál Dom Polski. Po Domu nás provedla stařenka, která zde pracovala jako jakási správkyň. Nabídla nám také pití a jídlo, které je možné si zakoupit v malém obchůdku uvnitř Domu. Dala nám polské časopisy zvané Polonus, které vydávají Poláci v Rumunsku, a které se zabývají především kulturou a aktuálním děním. Nabídla nám možné ubytování, které běžně Domy Polské nabízejí turistům. Po odpočinku jsme se vydaly do další polské vesnice **Nowy Soloniec**. Do této vesnice přicházíme spálené a vyčerpané z vysokých teplot, ale po dalších 5 kilometrech horskou bukovinskou krajinou jsme konečně na místě. Při procházení vesnice narazíme na další Dom Polski. Po příchodu dovnitř ovšem zjišťujeme, že je liduprázdný. Pouze nacházíme připravenou místnost na sváteční hostinu. Později zjišťujeme, že bylo vše připravené na svatbu, která právě probíhala v místním polském kostele. Před kostelem se snažíme komunikovat alespoň s místními zvědavými dětmi, ale moc informací od nich nezískáváme. Sledujeme tak krátce katolický obřad polského páru a okolní šramot a fotografujeme. Posléze nalézáme malý obchůdek s potravinami, a tak si koupíme studený nápoj. Před obchodem se s námi dává do řeči přioptilý Polák, kterému stručně vysvětlujeme důvod naší cesty. Slibuje, že nám nechá na recepci našeho penzionu nějaké statistiky a informace o Polácích. Pak nadšeného muže popíjejícího pivo z lahve dalších 40 minut posloucháme, aniž bychom rozuměly jedinému slovu. Po alkoholu se mu totiž motal jazyk. Když se nám konečně povede rozloučit se s mužem, odjíždíme taxíkem do našeho penzionu. Muže ani statistiky, které nám byly slíbeny, jsme samozřejmě nikdy neviděly.

Pátý den

20. 8. Po snídani vyrážíme taxíkem do vedlejší vesnice Gura Humorului. Tento den věnujeme odpočinku, který jsme po předchozí túře potřebovaly. Navštěvujeme zábavný park Arinis, který nám doporučila Rumunka z našeho penzionu. V parku celý den relaxujeme a koupeme se.

Šestý a sedmý den

21. 8. – 22. 8. Vyrážíme mikrobusem do vesnice **Poiana Micului**. Po předchozí domluvě navštěvujeme dům Lukase Juraszka, který zde vede polskou asociaci. Při příchodu do této organizace se seznamujeme se skupinou Poláků, kteří přijeli z Varšavy poznat zdejší Poláky na Bukovině. Jedna Polka mluvící anglicky se s námi okamžitě seznamuje a navrhuje, že bychom mohly společně navštěvovat polské rodiny. My jsme potřebovaly respondenty, zatímco ona profesionálně fotografovala život Poláků v Rumunsku, a tak jsme naše zájmy spojily a obcházely společně polské rodiny. S touto ženou si domlouváme sraz i na další den, kdy budeme pokračovat v návštěvách. Tyto dva dny jsme se zajímaly především o to, čím se v této oblasti živí, zda se cítí být Poláky, nebo mají spíše rumunskou identitu, jaké jsou vztahy s Rumuny, jakou podporu jim poskytuje rumunský stát, jaké jsou zde zachovalé tradice, jak slaví svátky a mnoho dalšího. Díky polské fotografe, která s nimi komunikovala v polštině, odpovídali obyvatelé vřele a otevřeně.

Respondenti se obvykle v odpovědích shodovali. Většina členů polské minority se považuje za rumunské občany s polskou identitou. Poláci mezi sebou komunikují v polském jazyce, v místních školách je dokonce výuka částečně v polštině. Poláci mají ve vesnicích katolické kostely, které navštěvují dle možností. Starší lidé třeba jen jednou týdně, jiní každý den. Vztahy mezi Rumuny a

Poláky jsou velice dobré, až na malé potyčky mezi dospívajícími, ale s tím se setkáme nejspíše všude.

Mnoho mladých Poláků opouští zemi kvůli nedostatku práce a financí. Někteří mají v plánu usadit se v cizině nastálo, jiní se vracejí pouze na svátky, nebo se chtějí vrátit až ve stáří. Často se vydává do ciziny pouze otec a ke své rodině se vrací s vydělanými penězi. Emigrace za prací se tudíž stává hlavní příčinou úbytku polské populace v Rumunsku.

Mezi hlavní tradice, které zde stále Poláci dodržují, je nošení krojů, a to především na společenské akce a oslavy. Typické jídlo převzali od Rumunů a ostatních národností žijící na Bukovině. Nejčastěji se podává polentová kukuřičná kaše, dále konzumují hlavně živočišné produkty a vypěstované plodiny z vlastních zdrojů. Typické pro většinu obyvatel je mít svou část zemědělské půdy, krávy, koně a další hospodářská zvířata.

Osmý den

23. 8. Po snídani se jdeme naposledy projít po vesnici, kde jsme strávily několik posledních dní a přiznáváme si, že nám nádherná příroda a přátelské prostředí přirostlo k srdci a rády se vrátíme opět za rok. Odjíždíme vlakem zpět do Suceavy a tam přeseďme na další vlak, kterým jedeme celou noc do hlavního města a na letiště.

Počet shlédnutí: 85

From:

<https://www.hks.re/wiki/> - **Hospodářská a kulturní studia (HKS)**

Permanent link:

https://www.hks.re/wiki/pe2017:polaci_v_rumunsku

Last update: **29/05/2024 19:38**

